

at det under Nr. 39 stillede Endringsforslag er overflødig. Det er ganske vist, at bibeholder man Lovudkastets § 12 med den Tilføining, som er foreslaaet af Udvalgets Mindretal under Nr. 51, saa faae vi ikke gjennem denne Lov en Indkomsskat i sin fulde Meenhed; men jeg er fuldkommen enig med de Herrer, som have udtalt sig derhen, at en Skattelov, udelukkende baseret paa Indtægten uden noget som helst Hensyn, vilde vække megen Misforstaaelse, jeg tør sige ikke alene i Kjøbenhavn, men trindt om i Landet, idet man ved en Omordning af det communale Skattevæsen og senere ved Statens Skattevæsen ventur, at man vil følge den Regel, som herved slaaes fast. Det er jo ganske vist, at det ikke gaaer an, saaledes som Tilstanden nu er, aldeles at see bort fra Skatteevnen; thi det er utvivlsomt klart for ethvert Medlem her i Salen, at en Indtægt, lader os sætte den til 1000 Rd., hos forskjellige Mænd ikke giver en lige stor Skatteevne, idet den ene med den største Deconomie maa forbruge hele dette Beløb til sin Families Underhold, medens den Anden kun forbruger en mindre Deel deraf og altsaa har lettere ved at udrede Skatten, hvad enten den er til Staten eller Kommunen. Man har fulgt den Regel i den communale Skattelovgivning ved at ligne paa Formue og Leilighed, at Formuen er tagen i den Forstand, at det er Formue eller Evne, og ikke i den Forstand, at det er en opparet Capital, at det er noget saadant mere fast; nu paa engang ganske at gaae bort herfra, troer jeg vilde fremkalde Misforstaaelse mod en saadan Skatte-maade. Den ærede Rigsdagsmand (Tscherning) trækker paa Skuldrene; men jeg troer, at det virkelig vil blive saaledes, og at det, naar det var muligt, hvortil han som saamange Andre her i Salen stræbe hen, at faae en Indkomst-skat indført heelt igjennem, saavel i Commu-nerne som i Staten, da vilde være bedre, at vi, der saa ofte have fundet os i Dvergangs-tilstande, danne et Mellemled mellem den hidtilværende Vigningsmaade efter Formue og Leilighed og den Vigningsmaade at beskaffe Indtægten procentviis, hvad der er noget ganske Andet. Jeg skal derfor meget anbefale saavel Endringsforslaget under Nr. 51 som selve § 12 til Vedtagelse.

Schovelin: Tvende Medlemmer af Udvalget i Forening med mig have stillet Endringsforslag angaaende Præmier for Livrenter, Dverlevelsesrenter og Livsforsikringer; ved nærmere at overveie denne Sag ere vi imidlertid komne til det Resultat, at det ikke vilde være heldigt at blande dette Spørgsmaal sammen med de nu foreliggende Endringsforslag, og vi tage derfor disse Forslag under Nr. 22 og 30 tilbage, idet vi dog forbeholde os, muligviis til tredie Behandling at optage dem paany.

Formanden: Jeg veed ikke, om Noget optager Forslagene under Nr. 22 og 30, thi ellers ere de bortsalbne.

Schovelin: Under Nr. 21 er stillet et Endringsforslag, som gaaer ud paa, at naar en Mands Formue forøges, skal denne Formueforøgelse ikke være Gjenstand for Beskatning; naar f. Ex. en Mand sædvanlig har 1000 Rd. Indtægt og 1000 Rd. Udgift, men i et Aar f. Ex. arver 10,000 Rd. og altsaa i dette Aar har 11,000 Rd. Indtægt, skal han dog ikke beskattes af 11,000 Rd., men af 1000 Rd., hvilket altsaa vil sige, at han i det Aar skal beskattes i Forhold til sin Udgift, ikke i Forhold til sin Indtægt. Under Nr. 28 er der dernæst stillet et Endringsforslag, hvori den Tanke er fremsat, at naar Formuen formindskes, skal der svares Skat af Formindskelsen; naar en Mand altsaa f. Ex. har 2000 Rd. Indtægt, men bruger 3000 Rd., skal der svares Skat af 3000 Rd., men ikke af 2000 Rd., og dette er altsaa atter et Forslag om, at der under saadanne Omstændigheder ikke skal svares Skat i Forhold til Indtægten, men i Forhold til Udgiften. Naar vi lægge disse 2 Forslag sammen, see vi altsaa, at naar Formuen enten forøges eller formindskes, skal Udgiftssummen, men ikke Indtægten, lægges til Grund for Beregningen, og der bliver da kun det tredie Tilfælde tilbage, hvor Formuen hverken forøges eller formindskes. Der vedblive vi altsaa at beskaffe Indkomsten, men man vil jo see, at naar Formuen bliver uforandret, kan det kun see derved, at Indkomsten og Udgiften ere ligestore, og det er altsaa i det Tilfælde aldeles ligegyldigt, enten man siger, at man beskatter Indtægten eller Udgiften. Dersom disse